

két igen hosz-
l megragadja
bi. Mert a tin-
rabló, termé-
eri állatkákra
e-oda, folyton
falánk, raga-
i közé fogott.

a sajtáságtól
egy zacskó-
e folyadékkal
tszése szerint
tintanemű oly
éstől is nagy
a viz. És ez
a tintahalnak.
gei, a nagyobb
őt eszik meg,
hát a tintahal
enség üldözi,
ugy hogy
a zavarosban
ekül.

sték kedvéért
kból készül a
parti lakosok
geszik.

rház javára

6 50 kr., Far-
Mariska 1 frt
Paulinyi Ida
ram Malvin és
Pazár Lenke
1 frt 40 kr.,
Aladár 4 frt.,
gonyai Zsemmi
t. — A már
krral együtt

a kegyes kis
gó bácsi.

enaem-épület.
v. társulat.

MENEDÉK HELY. (Lásd a 80. lapon.)

K I T A S Z I T V A !

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BIZTATTAM magamat, de bizony a kezdet balsikere meglehetősen elbusított. Hátha nem találunk jó emberekre? Egyelőre azonban arra kellett gondolnom, hol töltjük az éjszakát? Tiszta, meleg tavaszi idő volt ugyan s nem voltam afféle elkényeztetett urfi, a kinek megárthatott volna egy éj a szabadban. De attól féltem, hogy valami csősz, kerülő vagy czirkáló csendőr rám talál. Már nagyon meg voltam szeppenve.

Erdős hegyvidéken voltunk. Letértem az utról s a sűrűségben kerestem alkalmas pihenőhelyet, mert már sötétedett. Hosszas keresgélés után találtam egy szikla oldalban olyan kis mélyedést, melyben kényelmesen meghuzódhattunk, úgy hogy attól sem kellett félnünk, ha talán éjjel hirtelen eső kerekednék. Bebujtam a barlangba, ölemben a majommal; a kutyák követtek. Ilyen füresa éjjeli szállásunk sokféle bolyongásunk közepette bizony még soha sem volt.

Fáradtak voltunk, a pihenés tehát jól esett; de éhesek is voltunk s ez már nagyobb baj volt. A majmocska megint türelmetlenül huzogatta a fületem, Káplár és a másik két kutya nyugtalanul pislanlottak reám; tudtam, hogy a vacsorát várják.

— Hja, barátim, abból pedig semmi sem lesz. Lássátok, még van ugyan egy kis kenyérünk, de gondoljátok meg, hogy holnap is nap van s hátha újra úgy járunk mint ma? Éhesek vagyunk ugyan,

no de nem olyan nagyon és ha elalszunk, meglássátok eszünkbe sem jut, hogy nem vacsoráltunk. Reggel majd annál jobbízűen fogunk falatozni, akkor lesz erőnk tovább gyalogolni. Ugy bizony, csak feküdjetek le, nincs vacsora.

Ezt a szót a kutyák jól értették, mert Gáspár mestertől is hallották néha-néha büntetésképen valami csínyért. Tudták, hogy vonakodás nélkül le kell feküdni. Busan csüggesztették le fejüket, — de jó magam is. Hanem a nagy fáradság elnyomott, s szépen elaludtunk.

Már jó magasán járt a nap, mikor fölébredtem. Káplár ott ült mellettem, mint valami gondos őr, a ki gazdájára vigyáz. Mikor fölébredtem, hízkelkedve simult hozzám.

— Jól van Káplár, mindjárt reggelizünk.

Elővettem batyumból a fél kenyeret s mihamar megettük. Elég volt annyira, hogy éhségünket kissé lecsillapítsa s új erővel vándoroljunk tovább.

Sokáig tartott az ut az erdőben, de ezt nem bántuk, mert az árnyékban kellemes volt gyalogolni. Dél már elmulhatott, mikor gyönyörű völgybe értünk, melynek tulsó végén nagyobb helység látszott.

— Itt talán jobb szerencsénk lesz, gondolám. Mindenesetre megpróbáljuk.

Hogy a fáradság miatt meg ne akadjon a produkezió, jónak láttam kissé megpihenni. Azután szükséges volt, hogy kissé próbát is tartsak kutyáimmal, mert ha talállok nézőket, kívánni fogják, hogy többfélét produkáljunk. Pedig hát most kissé bajosabb volt a dolog, mert én még

sem tudtam mindent oly jól, mint Gáspár mester; aztán a majom és a kutyák szokva voltak, hogy neki engedelmessé jenek. Meg kellett próbálnom, hogy a különféle produkciók közül mit tudunk eljátszani Gáspár mester nélkül. Mert baj volna ha belesülnék.

Szép árnyékos helyen telepedtünk le rácsos kerítés tövében. Valami nagy kert volt ott, de embert nem lehetett látni benne, úgy hogy nem kellett attól tartani, hogy valaki megzavar. Nagyon messzire a kertben szép nyári lak volt látható. Tudtam, hogy gazdag emberek ilyen helyekre szoktak költözni a nyári meleg időre. Ez is talán valami nagy uré, a ki még nem érkezett meg a városból.

Elővettem hegedűmet és rákezdttem. Most már olyan produkciókról lehetett csak szó, melyeket az állatok maguk végezhetnek: én nem szerepelhettem, mert most már nekem kellett igazgatni az előadást, parancsolgatni az állatoknak és játszani hozzá, mikor tánczolnak. Milyen szerencse, hogy megtanultam kissé zinzogni a hegedűn! Mert a tánczos kutyám csak zeneszóra tudta járni.

Szigoru hangon vezényeltem négy lábú művészeimet s ők szépen engedelmessé jenek. Lassan-lassan úgy belemelegedtünk, hogy egész jókedvvel végeztük a különféle produkciókat s még arról is majdnem megfélekedtünk, hogy bizony már itt volna az ebéd ideje, pedig most már igazán nincs semmi harapni valónk.

— No, Káplár, még egyszer az abroncs ugrást, aztán még szép hármastánczot s aztán indulunk. Rajta, egy-kettő, hopp!

Egyszerre a hátam mögül csengő gyermeki hangot és tapsot hallottam.

— Nagyon jó volt! Bravo!

Meglepetve fordultam hátra s a kert rácsozatán belől megpillantottam a tapsolót. Ez körülbelül olyan idős fiu lehetett, mint én, bár erről tulajdonképen jól nem ítéltettem, mert a fiu kis kocsiban ült, melyet egy komoly képű öreg szolgált. A kocsi mellett pedig egy fiatal, rendkívül kedves, nyájas arcú uri nő állott.

Hamar fölocsudtam meglepetésemből és a tapsot kalapemeléssel köszöntem meg.

— Csak a magad kedvéért játszattod ily félreeső helyen ezeket az ügyes állatokat? kérdé a nő.

— Oh nem, kérem alásan, felelém. Gyakorlatot tartunk, hogy az előadás jól folyjon.

A fiu idegen nyelven szólt valamit a nőhöz s ez hátra fordulva mondá:

— Nem tartaná még itt egy kis produkciót?

Ha nem tartaná-e! Természetesen kapva kaptam rajta.

— Tánczot parancsolnak uraságtok vagy egész előadást? kérdém magamat meghajtva az uri nézőim előtt.

— Jó lesz a táncz, szólt a nő.

— Oh, annak nagyon hamar vége van, kiáltá a fiu!

— A táncz után rendezhetünk előadást is, ha a nagyérdemű közönség kívánja, kitünően mulatságos vigjátékot fogunk előadni, minőt a budapesti cirкусban sem láttak még.

Az efféle komédiás beszéd persze hozzátartozott mesterségemhez; holmi jámbor falusi emberek el is hitték, de már az ilyen uri nézők aligha. Én azért mégis csak elmondtam, a mint Gáspár mestertől eltanultam. Aztán elővettem a hegedűt s megkezdtük a produkciót. Először Káplár, aztán a másik két kutya, végre a majmocska tánczolt és végzett mindenféle bohóságot. És oly jól végezték, mintha sejtették volna, hogy ettől függ, fogunk-e ma ebédelni. Közben-közben oda néztem a fiura s láttam, hogy nagyon tetszik neki a produkció; de meglepett, hogy az egész idő alatt mozdulatlanul feküdt, mintha meg volna merevedve. Okvetlenül betegesnek kellett lennie, az meglátszott halvány, szenvedő arcán is. Mikor a táncznak vége lett, az uri nő azt kérde:

— Mit fizetnek a nézők egy-egy előadásért.

— Ki ki tetszése szerint, felelém. A szerint, tetszett-e az előadás vagy nem.

— Oh, akkor nagyon sokat érdemeltek, szólt a fiu, mert ezek a kedves állatok igen ügyesek.

Aztán megint idegen nyelven mondtott valamit s az asszonyság így szólt hozzám:

— Artur szeretné közelről látni állataidat. A kerítés mellett haladva, rövid idő alatt eljutsz a ház kapujához. Bejössz?

— Nagyon szívesen.

Szaporán megindultunk s pár percz múlva beléptem a szép nyári lak tornáczára, hova ezalatt Arturt is elhozták. Káplár két lábon tisztelgett és barátságosan nyújtotta első lábát Arturnak; a másik két kutyát is oda állítottam a kocsilhoz

csak a majmot mutattam kissé távolabbról.

— Talán veszedelmes? Harap? kérde az uri nő.

— Nem épen, nagyságos asszonyom. De nem mindig engedelmeskodik s ha pajkos kedve van, könnyen csinyt követ el.

Lehetőleg közelre tartottam mégis Arturhoz s akkor láttam, hogy a szegény fiu csakugyan nagy beteg lehet. Lábai be voltak pólyázva, deszkára kifeszítve s oda kötözve. De nem volt időm ezen gondolkodni, mert a nő nyájasan megszólított:

— És mindig csak így magad bolyongsz a világban ilyen fiatal fiu létre?

— Oh nem . . . gazdámval vagyok, de most el kellett tőle válnom vagy hat hétre.

— És meg tudsz élni így magadban?

Egy pillanatraig haboztam. Még soha sem beszélt velem senki ily nyájás részvétellel. Oly szeliden oly jóssággal nézett reám, hogy csakhamar egészen bizalmasan elmondtam mily módon szakadtam el Gáspár mestertől és miképen folyt azóta a dolgom. Mialatt ezt elbeszéltem, Artur Káplárral játszott, de azért figyelt szavaimra s egyszerre fölkiáltott:

— De hiszen akkor nagyon éhesek lehettek! Ugy-e éhesek vagytok?

A majmocska is, a kutyák is szokva voltak e kérdéshez és mint rendesen, most is illedelmes kéreessel feleltek: a kutyák két lábra álltak, a majom összetette kezeit.

— Oh mamám! kiáltá Artur.

A mama megértette, mit akar a jó fiu mondani. Halkan odaszólt az öreg inasnak, ez távozott s nem sokára nagy tálezával tért vissza, mely tele volt rakva mindenféle jó étellel. Az inas megterítette az asztalt s Artur mamája nyájasan mondá:

— Ülj az asztalhoz, szegény fiu és egyél. Aztán adj művészeidnek is.

Persze, nem kínáltam magamat. Káplár és társai glédába álltak, mint Gáspár mester előtt szoktak, a majmocska ölemből leste, mit kap. A következő perczben valamennyien oly móhon falatoztunk, hogy majd megfultunk bele.

— Szegény fiu! szólt a jó házi urnő részvétellel.

Artur nem szólt semmit, csak nézte nagy csodálkozással mohó étvágyunkat. Mikor már félig-meddig lecsillapult éhségünk, Artur egyszerre azt kérde:

— Hátha mi véletlenül nem sétálunk ott a kert tulsó végén s nem látunk meg, akkor ma hol ebédeltél volna?

— Előadást akartam tartani itt a városkában, hogy ebédre valót szerezzek.

— De hátha úgy jártál volna, mint tegnap abban a faluban?

— Akkor nem ebédeltünk volna.

Ez persze nagyon világos és egyszerű volt. Artur mégis sajátságosan elámult. Aztán hirtelen anyjához fordult és sokáig beszélt vele idegen nyelven. Mintha kért volna valamit, amit anyja nem akart teljesíteni; de végre mégis beleegyezni látszott és felém fordulva kérde:

— Nem volna-e kedved itt maradni nálunk?

Valósággal szájtátva bámultam rá, úgy meglepett ez a kérdés. Nem is értettem.

— Fiam szeretné, ha nem vándorolnál tovább, hanem itt maradnál velünk.

— Itt... itt ebben a kastélyban?

— Igen, itt. Lásd, Artur nagy beteg, már régóta. Nem tud lábaira állni. Az orvosok mindenféle gyógyszert próbálnak s e mellett meghagyták, hogy mindig szabad levegőn legyen, egészséges erdővidéken. Azért vagyunk itt egész nyáron. De Artur unatkozik, mert nem mozoghat, mint más boldog gyermek. Ezért szeretné, ha itt maradnál s néha-néha produkáltatnád a majmocskát, a kutyákat, aztán játszanál. Ezzel szórakoztatnád fiamat, de viszont neked is jobb volna, mert nem kellene bolyonganod, mindennapi kenyeredért aggódnod. Az ilyen élet nem való még neked, nagyon fiatal vagy még rá.

Alig-alig birtam elhinni, hogy nem álmodom, hogy valósággal jól értem e szavakat. Itt maradjak ezen a gyönyörű helyen, fölmentve minden gondtól, nyomortól! Nem tehettem róla, de szemeim könnybe lábadtak, odasiettem a jó aszszonyhoz és megcsókoltam a kezét.

Ugy látszik, megértette, hogy nagy hálámat akarom ezzel kifejezni. Gyöngéden megsimogatta arcomat és szeliden, majdnem szeretettel mondá:

— Szegény kis fiu!

De én olyan boldognak éreztem magamat, hogy alig tudtam mihez fogni örömömben s végre fölkaptam a hegedümet és eljátszottam a legvigabb nótát, amit csak tudtam. Négylábu művészeim-

nek pedig a jó lakoma után szintén pompás kedvök lett s olyan tánczot vittek végbe, hogy Arturnak szinte könnyei is kicsordultak nevében.

Persze hogy ott maradtam. Hogy ne maradtam volna?

Artur mamája özvegy volt, Beregváriné volt a neve. Mikor férje meghalt, Artur még egészen kicsike volt s már akkor is beteges, úgy hogy mindenki azt hitte, rövid idő múlva meghal. Egyszer aztán hallottam, hogy még egy testvére volt Arturnak, szép, egészséges kis fiucska, ki azonban még csecsemő korában egy napon megfoghatatlan módon eltűnt. Az anya mindent elkövetett, hogy nyomára jöjjön, de hiába. És gyanuja volt, hogy keresése sikerét sógora akadályozza meg, meghalt férjének testvére, Beregvári Jakab és ő rejtette el valahová a gyermeket. És volt oka rá, hogy ne kívánja az eltűnt gyermek megkerülését. Mert ha Artur, ki annyira beteges és gyöngy, meghal, s nincs testvére, akkor a nagy vagyont, mely atyja után maradt, az atya testvére kapja. Persze nem merték nyíltan vádolni, mert nem tudták volna bebizonyítani. Nekem sem mondták el ezt ilyen világosan, de hetek folyamán egyes szavakból kitaláltam. Gáspár mester iskolájában megtanultam, hogy mindent figyelemmel kísérjek és komolyan megfontoljak.

(Folyt. következik.)

Sajtóhiba. A „Kis Lap” múlt heti számában az 58-dik lap második hasábjának fölülről számított 16-dik sorában e szavak helyett: »több mint hat év óta«, ez olvasandó: »több mint két év óta.«

Bus látogatás.

(Képpel a 72—73. lapokon)

ROSZ emberek, rossz barátok
Félre vezették, — s az átok
Mégfogamzott, valóvá lett . . .
A szörnyü, sujtó ítélet
Ki van mondva — és az apa
Rács mögé, vastag falakba,
Három évre van becsukva.
Gyermeke, egy kis fiucska,
Síró édes anyja ölén,
Édes apja vas börtönén
Gyöngéd kis kezével zörget —
A porkoláb kulcsot csörget,
S az ajtón belép az apa,
Megtörve ah, és elagga.
»Szép kis fiam! . . . Édes hü nőm,
Mebűnhödöm én rettentőn!
Ölelni nem ölelhetlek —
Csókoltatok engemet meg! . . .«
És im hármashab zokognak,
Hő könnyeik összefolynak.
A vén, kemény porkolábnak
Szeme szintén könnybe lábad.
A rab szavát könny elfojtja,
Bűnét vele tán lemossa.
»Apám, apám, édes apám!
Ha nagy leszek, meglássad ám,
Értetek hogy dolgozom majd! . . .«
A rab erre nagyot sohajt.
A porkoláb kulcsával int —
Ajtó fordul, zár csikordul,
A szemekből új könny csordul —
S minden csöndes, néma megint.

A TITKOS LÁTOGATÁS.

(Beszélyke, három képpel.)

ÉVIKE, Évike, már megint pajkoskodtál, szófogadatlan voltál. Már csakugyan irok a mamádnak, jöjjön el éretted és vigyeu haza.

— Jaj ne tedd, kedves nagymamácskám! Csak most az egyszer még ne haragudjál, ezentul olyan csöndes és szófogadó leszek, mint akár csak az én Vicza bábum.

— Hiszem is én azt! Hányszor fogadtad már meg?

— Az igaz... de mikor... izé... hát bizony megfélekedtem róla. De most már jól az eszemben tartom, hogy komolyan megfogadtam. No ugy-é nem irsz a mamádnak? Hiszen azt hinnék, hogy én itt valami gonosz csínyt követtem el.

— És talán nagyon nagyon tévednénk?

— Persze! Csak épen egy kicsit elfelejtettem, mit parancsolt a nagymamácska. De azért én tudom, hogy nagymamácskám nem haragszik, nem bizony... mert az én nagymamácskám olyan jó, de olyan nagyon jó és engemet szeret, ugy-e?

És a hamis kis leányka megölelgette, összecsókolgatta a nagymamát, ölébe simult, hizelkedett s a nagymama mit tehetett? Utoljára is nevetett s szívére szorította kedves kis pajkos unokáját.

— Jól van no, te hizelkedő kis cicza, hát most az egyszer nem haragszom és nem irok a mamádnak.

— Oh, de ezután sem fogsz irni, ugy-e nem?

— Ezután sem? Hiszen most fogadtad meg, hogy nem lesz többé okom rá.

— Igaz... hát csak úgy gondoltam, hogyha mégis véletlenül megcsinálnék...

— Hogy megint roszban töröd a fejedet? Jól van, hát akkor sem fogok irni, hanem én magam foglak megbüntetni.

Évike csintalanul nevetett. Szinte látszott a szeméből, hogy ilyenformát gondolt: Tudna is a nagymamácska megbüntetni! Attól ugyan nem félek.

Nem is volt csakugyan egyéb hiba, mint hogy a nagymama nagyon szerette kis unokáját s a hamis Évike ezt jól tudta. A nagymama csak azzal ijesztgette, hogy hazaküldi, ami nagy szégyen volna. Mert otthon a városban mindenki tudta, hogy Évikét az egész hosszú szünidőre vitték ki fálura a nagymamához. És szeretett is ott lenni, kertben, mezőn szaladgálni, sőt még fára mászni is, mert városi leányka létére sem volt valami félénk, alamuszi és épen ezért gyült meg vele a baja a nagymamának és mindenkinek a házban. Mindjárt az első napon majd halálra ijedtek.

Alighogy megérkezett, ami ugy ozsonna idején történt, csak épen hogy megpihent kissé az uttól és megozsonnált, már kiosont, hogy kissé szétnézzen. A nagymama meglátta az ablakból, amint a kertben szaladgál.

— Évikém, aztán ki ne menj a kertből sehová.

— Dehogy megyek!

Nem is volt szándékában, egészen addig, míg a kert hátsó kapujáig nem ért. Megpróbálta, ki lehet-é nyitni. Ki lehetett.

(Folytatása a 74. lapon.)

Bűs látogatás. (Lásd a 70. lapon.)

(Folytatás a 71. laphoz.)

— Szétnézek egy kicsit odakint, szolt magában. Azt csak nem tilthatná el a nagymamácska, még ha látná is. A nagymama nagyon félénk. Pedig semmi bajom sem eshetik. Nem is fogják tudni, hogy kint voltam.

Nem messze a kerttől hegyi patak zugott, melyen hídacska vezetett keresztül, a hídon túl pedig meredek, sziklás hegyek emelkedtek. Gyönyörű vidék volt.

— De szép lehet oda fent a hegy tetején! gondolá Évike.

És mikor gondolta, már meg is indult. Egy darabon még tartott a gyalogut, de aztán vége lett, kapaszkodni kellett a hegyoldalban, ami nagy mulatóságára szolgált Évikének. Mindig följebb-följebb ment s roppantul örült, mikor egy-egy meredek helyről lenézve, melyén alant látta a zuhogó patakokot. Otthon pedig ezalatt már rég keresték, az egész házat, kertet összekutatták s a nagymama szinte beteg lett az ijedségtől, mikor már esteledett és a kis leány még mindig nem került elő. Még a szomszédok is keresték és egyikök végre rá is talált, mert a hegyoldalon Évike kapaszkodás közben elvesztett egy szalagot a ruhájáról, seznymorra vezetett. Mikor észrevette, hogy keresik, ezt jó tréfának tartotta s elbujt egy bokor mögé. (Lásd a képet a 75. lapon.) De ott is meglátták, hazavitték s a nagymama persze intette, hogy ilyen nyaktörő utakra többé ne menjen, mert ha sötétben jön vissza, könnyen baj éri. De Évike nem hitte, hogy helytelen volt, amit tett.

— Oh, mintha én nem tudnám, mit csinálók! gondolá. Magam is szépen haza

találtam volna. Kár a nagymamának olyan hamar megijedni.

Eszébe sem jutott azonban duzzogni, sőt vidáman, hízkelkedve simogatta a nagymamácskát. Ki aztán végre maga is kénytelen volt mosolyogni a kis hamis bohóságán. Csakhogy Évike aztán megmaradt abban a hitében, hogy végre is amit ő tesz, az mind jól van.

Hanem az a legutolsó intés, melyet épen most kapott, mégis mintha használt volna. A nagymama legalább azt tapasztalta, hogy Évike többé nem követ el annyi szeleburdiságot, nem érkezik haza lelkendezve, kipirult arczczal, tépett ruhával. Többnyire elővett egy-egy szép könyvet és kisétált a kertbe, vagy talán a közeli szép erdőcskébe s annak idején szépen hazatért és még el is beszélt a nagymamának, miféle szép történetkéket olvasott.

— Ezt már szeretem, szolt a jó nagymama és megdicsérte Évikét.

Nem vette észre, hogy Évike, kissé elpirult. El bizony, mert nem volt egészen nyugodt a lelkiismerete, elfogadta a dicséretet, mikor hibásnak érezte magát.

Érezte, de nem vallotta meg magának sem és nem vallotta meg, hol jár délutánokként sétálgatni, olvasgatni.

— Minek mondanám meg? gondolá. Nagymamácska még eltiltaná, pedig tudom, nincs benne semmi rossz. Mamám bizonyosan megengedné. Ma is elmegyek, megígértem.

És fogta a mesekönyvet s elindult a kerten át ki a mezőre, aztán a kis erdőcskén túl, egészen odáig, a hol az erdőszlak állott. Minapában idetévedt volt, vigan

ugrálva, lapdázva s egyszer azon vette magát észre, hogy lapdája egy kerítésen át egy kertbe repült. A mint a kerítésen benézett, egy sápadt arczu leánykát látott ott ülni, nagy karos székbén, vánkosok közt. Bekiáltott neki, hogy keljen föl és dobja ki a lapdát.

— Szívesen megtenném, de nem tudok fölkelni, beteg vagyok, felelt a leányka. De itt közel van az ajtó; ott bejöhetsz.

Évike be is lépett, megtalálta a lapdát, aztán oda ment a beteg leánykához és résztvevőleg kérdezte, kicsoda, mi a

... ELBUJT EGY BOKOR MÖGÉ. (Lásd a 74. lapon.)

baja? Az pedig elmondta, hogy az ő neve Zsuzsika, hogy az erdész leánya és már több hete súlyos beteg. Most már kissé jobban van s az orvos azt rendelte, hogy a szabadban legyen. Így legalább hallja a madarak csicsérgését s nem gyötri az unalom, mint odabent a szobában. Mert jó mamájának sok a dolga a ház körül, nem lehet mellette.

— Oh, ha csak az a bajod, hogy unatkozol, azon majd segítünk, szólt Évike jószívéleg. Én most itt töltöm a szünidő-

ket, eljövök hozzád mindennap. Aztán hozok könyveket is, felolvasok neked szép történeteket.

Zsuzsika persze nagyon megörült, kivált mikor Évike még az nap delután csakugyan eljött, elhozta mesekönyvét s

HOL JÁRSZ TE ITT? (Lásd a 78. lapon.)

olyan szép történeteket olvasott fel, hogy a szegény kis beteg szinte elfelejtette minden baját és szenvedését. Zsuzsika mamája,

a mint megtudta a dolgot, szintén nagyon hálás volt a kedves kis vendég iránt; ő ismerte a nagymámát is és valahányszor

megörült,
p delután
könyvét s

n nagyon
g iránt; ő
hányszor

Évike hazafelé indult, az erdészné mindig köszöntette a jó öreg nagyságos asszonyt, mert azt hitte Évike a nagymama tudtával jár ide látogatóba.

De épen ebben volt a bökkenő. Évike

titkolta látogatásait, mert mindjárt a mint megérkezett, a nagymama egyszer így szólt:

— Aztán, kis leányom ne köss barátságot akármiféle gyerekkel, engedelmem

... NEM FELEJTKEZETT MEG RÓLAD. (Lásd a 80. lapon.)

nélkül pedig be ne menj sehová. Majd én választom meg, kivel szabad és illik játszaniod.

Évikének, mikor először bement Zsuzsikákhoz és barátságot kötött a kis beteggel, eszébe sem jutott a nagymama

intése; csak mikor hazafelé ment, akkor gondolt rá és épen arra határozta el magát, ami nem volt helyes.

— Nem mondom meg a nagymamának ... mert hátha nem lesz kedvére és nem enged többé ide jönnöm? Pedig még

jót teszek szegény Zsuzsikával . . . olyan kedves leányka . . . én bizony eljárók hozzá minden nap.

El is járt és Zsuzsika alig várta az óráát, a mikor Évike megszokott érkezni. A szegény beteg szinte szemlátomást lett jobban, fölvidult, mióta naponkiut vidáman eltölthetett néhány óráát s csak az az aggodalma volt, hogy Évike egyszer majd bele un és nem jön el többé.

— Oh attól ne félj, eljövök én mindig, míg csak meg nem gyógyulsz. Aztán majd együtt játszunk. Addig mindennap itt leszek délután.

De hát ember tervez, Isten végez. Évike titkos látogatásai egyszerre csak elmaradtak s szegény Zsuzsika ugyancsak busult, hogy Évike hirtelen megfélekedett róla. Pedig mennyire fogadta, hogy nem hagyja el!

Csak hogy ekkor Évike is nagyon busult, sőt egy kis ideig igazán durezás és duzzogó is volt, ami pedig nem volt szokása. Igen bizony, mert rajta vesztett a titkolózáson.

Egy napon kissé tovább maradt Zsuzsikánál mint rendesen és hogy idején haza érhesen, tüskön-bokron keresztül nyargalt, nem látva, nem hallva semmit. Egy domboldalról nagy sebessen futott le az ország-utra, mely épen ott kanyarodott s a mint Évike egy sűrű bokor mögül az utra rohant, ugyanakkor robogott arra egy hintó. Csak a Gondviselés mentette meg a szeleburdi kis leányt, hogy a lovak el nem gázolták. Kalapját s könyvét elvesztette ijedtében s gyors szökkenéssel félre ugrott: a kocsiból pedig, mely megállott, egy öreg asszonyosság lépett ki, szintén egészen szá-

padtan az ijedségtől. És Évike most ijedt meg csak igazán, mikor látta, hogy a ki a kocsiból kiszáll, senki más mint a nagymama, ki rövid látogatást tett a szomszéd faluban.

— Évike, hol jársz te itt és miért rohantál oly eszeveszetten? (Lásd a képet a 76. lapon)

Évike ötölt-hatolt, mert bármily szeleburdi volt, hazudni nem tudott. És a nagymama aztán olyan szigoruan vallatta, hogy minden kisült.

— De azzal nem tettem semmi rosszat, mert Zsuzsika nagyon kedves jó leány és úgy örül ha mellette vagyok! tévé hozzá Évike vallomásához.

A nagymama titkon meg volt hatva Évike jószívűségétől, mert ime ez a szeleburdi pajkos leányka lemondott minden eddigi kedvteléseiről, hogy egy szegény betegnek vigasztalást nyújtson. De a nagymama mégis így szólt:

— Elhiszem, hogy jót akartál, de jót sem szabad tilos módon cselekedni. Megparancsoltam neked, hogy tudtom nélkül sehova se menj, senkivel se köss barátságot. Lehet, hogy az a Zsuzsika jó leány, de lehet, hogy nem az, te nem tudod megítélni és azt sem tudod, nem olyan-e a betegsége, mely reád is elragadhat? Első kötelességed lett volna tőlem engedelmet kérni. De erről megfélekedtél, szelekedve, megint csak a magad esze szerint cselekedtél. És ezt most már nem fogom olyan könnyen megbocsátani. Lakolni fogsz.

Évike eleinte nem vette nagyon komolynak a dolgot s próbált hízkelkedni, mint rendesen. De ezuttal nem használt.

látta, hogy nem menekül a büntetéstől. De ugyan miféle büntetést fog a nagymama kigondolni?

Nem sokára megtudta. A mint hazatértek, a nagymama fölvezette az első emeletre egy kis udvari szobába és így szólt:

— Itt maradsz szoba-áristomban, míg kellőképen meg nem javultál.

Ez már aztán borzasztó volt, annál borzasztóbb, mert a nagymama csakugyan nem tréfált. Másnap szépen megviradt, a dél is elmúlt, esteledni is kezdett és Évike még mindig ott volt a fogságban. Hoztak neki könyveket, ebédet, de kimenni nem volt szabad. Odakint pedig olyan gyönyörű idő volt!

— És mit fog mondani Zsuzsika! Azt fogja hinni, hogy már nem törődöm vele, csak afféle szeszély volt tőlem, hogy néhányszor meglátogattam; azt fogja hinni, hogy valami mulatságot találtam s nem gondolok többé reá, mert ő csak egyszerű szegény leányka. Oh, a nagymama igazán szívtelen és kegyetlen! És nincs igaza, hogy büntet, nincs, nincs!

És Évike duzzogott, durczáskodott, ami szörnyen rosszul illett az ő vidám, kedves orczáskájához. Eleinte nézegette az ablaknál, nem lehetne-e kiszökni; de biz az nagyon magas volt.

A szobaleány, valahányszor bejött hozzá, kérdezte, nem-e izen valakit a nagymamának; de Évike mindig duzzogva felelte, hogy »Nem!«

De harmadnapra lassanként mást kezdett gondolni. Nem volt ő afféle kónok, makranczos leányka s ha egyszer gondolkozni kezdett, hamar belátta az igazat.

— Utoljára is magam vagyok a hibás. Miért titkolóztam a nagymamácska előtt? Ha mindjárt első nap megmondom bizonyosan megengedi, hogy eljárjak Zsuzsikához. Mert csakugyan rossz helyre is tévedhettem volna, a milyen szeleburdi vagyok. Persze, hogy igaza van! Soha sem árthat, ha előbb megkérdek okosabb embert, mielőtt valamibe belefognék. Ha jót akarok, ugyis megengedik. Ha meg tettem volna, Zsuzsika most nem gondolna rólam rosszat. Jaj, csak megbocsátana a nagymamácska!

Mikor озsonnáját behozták, kérette a nagymamát, eressze maga elé. A nagymama megengedte s Évike sietett hozzá. De ezuttal, nem hizelkedett, nem tréfálgatott, hanem szokatlanul komoly volt s a nagymama látta, hogy elérte célját, Évike igazán meggondolta a dolgot és belátta, hogy Zsuzsikával jót tett, de a nagymama ellen vétett, mikor parancsát megszegte s titokban járogatott el látogatóba. Most már igazán komolyan fogadta Évike, hogy nem tesz többé ilyet.

— Csak most az egyszer bocsáss meg, kedves nagymamácskám! szólt könyörögve. És nem bánom, ha . . . ha megírod a mamának is . . . úgy is el fogom mondani majd magam is, tudom, hibás voltam.

A nagymama megölelte a jó kis leányt s persze szívesen megbocsátott. Aztán így szólt:

— És most, ha kedved van, elmehetsz Zsuzsikához. De arra is vigyázz, kis szeleburdi, hogy máskor neki ne rohanj a kocsinak.

Évike visszanyerte régi jó kedvét, de nem volt többé pajkos. Sietett Zsuzsikához s az uton azon törte a fejét, mivel mentse ki elmaradását?

— Mivel? Hát megmondok neki mindent, a mint történt, szólt végre elszántan.

Zsuzsikát nem találta a kertben, szokott helyén, de ott dolgozott az édes anyja, a ki nagyon megörült, mikor meglátta Évikét.

— Jaj, csakhogy eljött, kedves kis-asszonykám! Szegény Zsuzsikám úgy busul, azt hittem, bele is hal. Ki nem akart többé jönni a szobából.

Siettek be a szegény beteghez s anyja örvendve mondá:

— Látod, Zsuzsikám! mondtam ugy-e hogy nem feledkezett meg rólad. Lám hogy eljön. (Lásd a képet a 77. lapon.)

Zsuzsika szinte felsikoltott örömeiben, Évike pedig egy pillanatig szinte megzavarodott a fölött, hogy itt olyan nagyon várták. De azután megölelte a kis szenvedőt, kivezette a kertbe s ott vigan csevegtek és olvasgattak, miközben Évike őszintén elbeszélte a történeteket.

Pár nap mulva Zsuzsika állapota egészen jobbra fordult s aztán gyorsan javult, úgy hogy a két leánya nem sokára együtt járt-kelt a mezőkön, vidáman dalolgatva és játszogatva. A nagymamának pedig ezután csakugyan nem volt többé panasza Évikére s mikor az iskola kezdődött és Évike visszatért a városba, igazán eldicselkedhetett szülei előtt, hogy a nagymamácska meg volt vele elégedve.

Menedék hely.

— Találós rímek. —

(Képpel a czimlapon.)

RETTENTŐ hó zivatar!
Éget, földet föl . . . . .
Érdőben a kis verebek
Hol össze, hol szét . . . . .
Mig egy megdőlt bükk alatt
Biztos menhelyük . . . . .
S ott kuksolnak a verebek
Mig elvonult a . . . . .

A »KIS LAP« XIV. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Ruggyanta.“

Helyesen fejtették meg: Bakonyi Károly, Úrik László, Robinson Anika, Stamm Paula és Gizella, Frisch Ilona és Ágost, Kohn Artur, Gherba Gusztó, Deutsch Zsiga, Sternberg Tilda, Kohner Aladár és Jenő, Kron Zsigmond, Fuchs Vilmos, Frühzeitig Izidor, Laufer Samu, Vasánits Kornélia, Ujházy Etelka, Schwartz Irén, Herzog Kornélia, Molecz Béla, Klein testvérek, Kaufmann Bertó, Gutmann Száli, Assael (?) Emike és Melanie (nevedet ird ki máskor tisztábban F. b.), Magyar Kornél.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Oláh János 80 kr., Fritsc Margit 1 frt., Resovszky Emil, Viktor és Béla 1 frt 50 kr., Lindenbaum Ilona 1 frt., Szegedi Margit 1 frt., Tombáts Erzsébet, Etelka és Izabella 5 frt., Nemesik Margit, Aladár és Elemér 3 frt., Bisánszky Irén 1 frt., Halácsy Amália 1 frt., Körössy Margit 1 frt., Gulner Imike 2 frt., Br. Skerlecz Cara, Mariska, Iván, Irén és Gyula 5 frt., Bausek Ilonka 1 frt 20 kr., Deutsch Tibor gyűjtése 3 frt 10 kr., (Kár volt be nem küldeni a többi adakozók nevét is. F. b.), Fábíán Ella és Gábor 1 frt. — A már eddig kimutatott 970 frt 99 krral együtt összesen: 999 frt 59 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.